

Dankovo srce

„Vjerujem u velika vrata“

Gradsko kazalište lutaka je 28. lipnja 2024. doživjelo zadnju premijeru koja se i u novoj sezoni nalazi na rasporedu. „Dankovo srce“ nastalo je po priči Vesne Krmpotić koja je uporište našla u narodnoj predaji, a koju je Maksim Gorki prepjevao. Autori teksta prilagođenog dramskoj izvedbi potpisuju Valentina i Luka Mavretić. Iako se ljeto u Splitu već zavuklo u svaku kalu, gledalište je bilo dupkom puno, a među gledateljima nije nedostajalo ni dječjeg smijeha što posebno veseli.

Danko je dječak koji sa svojim plemenom živi u mjestu gdje vlada mrak. Progoni ga vizija da negdje mora biti bolje mjesto u kojem vlada svjetlost. Iako je majka zabrinuta za njegove vizije i pokušava ih negirati, Danko ipak uspije uvjeriti pleme u postojanje boljeg mjesta i oni kreću na put. Putem susreću mnogo nevolja i pleme počinje sumnjati u istinitost Dankove vizije, ali na kraju tunela možda ipak postoji svjetlo.

Na samom početku djela, redatelj dosta vremena posvećuje stvaranju atmosfere mjesta u kojem živi Danko i pleme. Uz pomoć oblikovanja tona (**Franko Perić**) i čarobnjaka svjetla (**Lucijan Roki**) atmosfera djela je u potpunosti postignuta. Vjerujem da djeci nižeg uzrasta neće puno značiti, ali nama odraslima uspješno je unijela onu tihu jezu koju osjetimo prilikom gledanja horor filmova. Kao protuteža, kontrast, u tom trenutku upoznajemo dječaka Danka koji je i sam svjetlo predstave. Nada za koju vjerujemo od samog početka da će pobijediti tamu s početka djela. Danko (**Stipe Gugić**) je svjetlo i u glumačkom smislu jer na predivan, djeci blizak način prenosi lik, ne gubeći niti u jednom trenu iskrpu koju hrabro nosi kroz cijelo djelo. Danko ima viziju kako postoji bolje mjesto od ovog u kojem žive gdje vladaju mrak i pustoš. Mjesto o kojem Danko sanja je svijetlo, vedro i ima više smisla od tame. U jednom trenu mu i majka Tamara (**Andrea Majica**) priznaje da je i ona imala vizije kad je bila djevojčica, ali su s vremenom nestale. Kao i svaka brižna majka pokušava zaštititi svoje dijete ne dajući mu da izrazi svoju želju već da se prikloni plemenu, većini. Majica je snažnim scenskim pokretom utjelovila ulogu majke kojoj je u interesu samo briga za svoje dijete. Neobičan primjer pozitivnog lika je i Vrač (**Branimir Rakić**) koji je sumnjičav prema Dankovoj ideji, ali daje mu priliku i upušta se u avanturu traženja novog svijeta. Svojom pojavom Rakić je odradio glumački besprijevakornu ulogu Vrača koji se prepušta u ruke jednom dječaku. Tu je i Dankova prijateljica, Vračeva kći, Klarisa (uvijek energična **Justina Vojaković-Fingler**) koja je i nagovorila oca da krene u potragu za svjetlom, a koja gaji i određene osjećaje za Danka. Ostali prijatelji su Žiž (**Stipe**

Jelaska) koji je hrabro unosi dašak humora u svoj lik te Mark (**Petar Salečić**) i Nera (**Milena Blažanović**) koji su ocrtali dječje karaktere. U svojoj avanturi likovi se susreću s raznim nedaćama i sumnjama, ali na kraju dobro ipak pobjeđuje.

Ono što u predstavi treba posebno pohvaliti je scenografija koja se izrađivala po ideji samog redatelja, a koju potpisuju **Karmen Telišman, Helena Bacinger Škrlec, reGalerija**. Toliko detaljna i minuciozna svakome mora zapeti za oko jer taj sklad boja i materijala ispod i iza glumaca nam s lakoćom pomaže da uđemo u svijet plemena. Kostimografkinja **Sonja Obradović** se potpuno prilagodila vizualnom identitetu predstave te istim skladom pratila postojanost kostima. Idejna rješenja koja omogućuju glumcima skidanje kostima da bi ispod imali opet novi sloj u vedrim veselim tonovima koji prate sadržaj predstave također odaje slikovitost u izražavanju. **Tvrtko Hopek** je skladatelj glazbenog dijela predstave, a **Bruna Bebić** se pridružila kao suradnica za scenski govor koji je unio čistoću izražavanja.

Prije svega ovo je jedna topla priča koja svoje uporište nosi u samim počecima civilizacije, puna arhetipskih trenutaka koju možemo smjestiti u bilo koje razdoblje književnosti (od Mojsijevog prolaska kroz pustinju do vječne pobjede dobra nad zlim). Pitanje je kako to predstaviti uzrastu od 5+ godina (kako je navedeno u opisu predstave). Redatelj je puno promišljao o tekstu i samoj izvedbi, imao čak i neke svoje vizije koje je uspio prenijeti. Ansambl GKL-a je u potpunosti ostao dosljedan sebi u najboljem obliku tako da imamo odlično scensko zajedništvo. Glazba je vjerno prenijela atmosferu određenih trenutaka. Iako nije riječ o lutkama, glumci GKL-a su vjerno prenijeli duh zajedništva plemena te na taj način preko četvrtoga zida prebacili jaku pouku kako je sve moguće ako ustrajemo u svojoj ideji, a tim i više ukoliko imamo i podršku okoline.

S obzirom da se predstava i ovu sezonu nalazi na rasporedu evo divna prilika kako provesti slobodno vrijeme s djecom, a i roditeljima će se sigurno svidjeti.

Ana Matijević